

Khi tôi mười tám tuổi

P.K.: Đỗ Văn Ngọc

“Sông Trăng”. Những năm gần đây khi ra ngoại vi thành phố dọc hai bên bờ kênh, bờ sông người ta thường lập ra những quán café, quán nhậu qui mô, hoặc bình dân lấy tên là “Sông Trăng”. Cái tên có vẻ trữ tình và lãng mạn nhưng nếu chọn vị trí không thích hợp bị che khuất tầm nhìn thì chẳng thấy sông và trăng đâu hết. Nghĩa là ngồi đâu đó trong quán phải thấy được ghe tàu qua lại, hoa lục bình lững lờ trôi và trăng sao phản chiếu ở đáy sông.

Chúng tôi không vào quán mà chọn một thảm cỏ xanh mượt dọc theo bờ sông. Bên kia sông là những tòa cao ốc thấp thoáng, lấp lánh ánh đèn đêm. Lần đầu tiên tôi chủ động chọn thời gian và địa điểm hò hẹn với anh, “Sông Trăng”. Nơi tôi chọn cách Saigon trên mười cây số và thời gian vào lúc nửa đêm... Anh vui vẻ theo tôi đến đó bằng xe gắn máy.

Lát nữa đây khi kim đồng hồ nhích sang khỏi số 12 một giây, hay nhiều hơn thế, chuông nhà thờ đồng loạt vang lên báo hiệu một năm mới bắt đầu và lòng tôi cũng tràn ngập một niềm vui. Đó là lúc tôi được mười tám tuổi. Chỉ trong một tích tắc, bỗng dưng tôi thấy mình lớn hơn. Tôi sẽ làm được từ việc nhỏ đến việc lớn. Thực hiện được quyền lợi và nghĩa vụ của công dân. Chuyện lớn là tôi sẽ được bầu cử, ứng cử v.v...Chuyện nhỏ là tôi sẽ được lái xe mà không sợ phạt, tôi sẽ được mở thẻ tín dụng v.v...Và trên hết là tôi mạnh dạn nói tiếng “yêu” mà không bị cho là còn bé.

Tôi quen anh ngẫu nhiên vào một buổi chiều khi tan học về. Ra khỏi cổng trường một đoạn, chiếc xe đạp điện của tôi bị chết máy. Tôi vã mồ hôi dấp dấp thì sau lưng tôi có tiếng hỏi:

- Xe bị sao rồi cô bé?
- Tôi quay lại nhìn anh với ánh mắt cầu cứu.
- Lên xe ngồi lái rồi anh đẩy cho.

Tôi mừng vì đã gặp được vị cứu tinh và làm theo anh ấy chỉ bảo - (Năm ấy tôi học lớp mười). Sau 15 phút anh đã đẩy tôi đến tận nhà. Tôi chưa kịp nói lời cảm ơn thì anh biến mất.

- Mấy chiều hôm sau tôi thấy anh trước cổng trường, anh ngẩn ngơ tìm kiếm, rồi bốn mắt cũng gặp được nhau. Tôi với chiếc xe đạp điện về nhà, còn anh lèo

đều theo sau, không nói. Nhiều ngày như thế và tôi bắt đầu cảm thấy nặng nề phía sau. Rồi đến một chiều tôi tỉnh ngịch hỏi:

- Hình như em còn nợ anh?
- Nợ gì?
- Nợ một lời cảm ơn, phải không?
- Đâu có.

Anh có vẻ lúng túng, tôi tiếp:

- Em có cảm giác như đang bị người ta đòi nợ.
- Thôi mà cô bé, mắc mớ làm chi, chuyện nhỏ mà. Chuyện lớn là anh mất công theo em nhiều ngày qua.

- Em có thể giúp gì cho anh?
- Em sẵn lòng chứ?
- Thay lời cảm ơn hôm nọ.
- Còn nhớ hả?
- Nhớ chứ.

Anh tỏ ra khôn khéo:

- Em có thể giúp anh quen với một người, được không?

Tôi bối rối, then thùng và chúng tôi quen nhau từ đó...

Suốt thời gian dài từ khi tôi học lớp 10 đến hôm nay tôi đã học lớp 12. Chiều chiều, anh thường đón tôi tan học về, thỉnh thoảng chúng tôi đi ăn kem với nhau trong các quán bình dân và tình cảm càng ngày càng gắn bó thân thiện. Thời

gian này tôi thường mơ mộng hay suy nghĩ vu vơ. Yêu là yêu, để con tim tự do neo đậu hay yêu là “Ván đã đóng thuyền”, yêu là “Răng long tóc bạc”, yêu là tìm cho mình một bờ vai “tin cậy” để “nuơng tựa”. Yêu theo quan niệm truyền thống hay hiện đại. Tôi nghĩ, tình yêu do nhiều yếu tố tạo thành nhưng bền vững hay không là do sự hiểu biết và tôn trọng lẫn nhau, không làm tổn

thương nhau. Có lẽ tình cảm của tôi và anh còn đến ngày nay là nhờ như vậy. Tôi cho là như thế, phải như thế, không biết có đúng không?

Tôi cứ tưởng 18 tuổi là tôi đã lớn nhưng thật ra tôi rất bé bỏng, khi gần bên anh. Tôi cảm thấy ái ngại khi anh đưa tay ôm nhẹ bờ vai, vuốt nhẹ mái tóc. Tôi xấu hổ bẽn lễn quay đi để tránh bờ môi anh tìm đến...

Tôi hít sâu cho những cảm giác mới mẻ rạo rực qua đi, lấy lại bình tĩnh nói với anh:

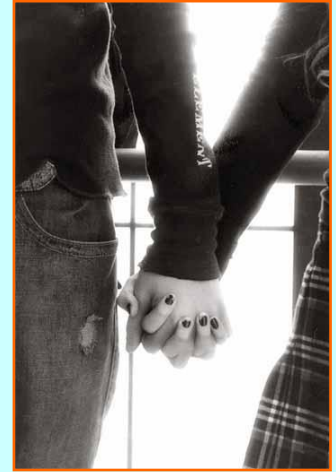
- Anh nghĩ thế nào về em và chỗ chúng ta đang ngồi?
- Một nơi rất thơ mộng, lãng mạn. Còn em thì rất ngây thơ, ngoan hiền dễ thương.

Tôi muốn anh nói nhiều hơn cái dễ thương của mình:

- Dễ thương ở chỗ nào?
- Bẽn lễn, vụng dại.
- Anh chê em?
- Không phải, đó là những bất ngờ thú vị anh rất trân trọng.

Bỗng tôi nắm chặt tay anh, nhìn thẳng vào mắt anh mạnh dạn:

- Anh có bạn gái chưa?
- Có thì sao mà chưa có thì sao?
- Em cần một câu nói thành thật. Em nghĩ anh không nói dối.
- Đầu cần rào đón. Anh nói là anh chưa có
- Nếu có thì anh sẽ cưới bạn gái làm vợ hay quen cho vui rồi thôi.
- Đây là câu hỏi khó! Nhưng anh dứt khoát trả lời:
- Nếu hợp và dễ thương.
- Làm sao mà biết được?
- Thời gian khi quen nhau là thước đo.
- Không dễ! Muốn có một tình yêu bền vững, phải biết kiên nhẫn.
- Kiên nhẫn là bao lâu. Ba năm, năm năm hay lâu hơn thế? Anh dám chiêu suy nghĩ... Tôi lấy can đảm hỏi tiếp:
- Anh đã dự định gì cho tương lai đời mình.
- Khi có việc làm ổn định và tích lũy được một số tiền khả dĩ cho việc lập gia đình.

Câu trả lời có vẻ chân thành. Xem ra anh là người có khuynh hướng hôn nhân cổ điển. Tôi cười nói với anh:

- Tạm tin như thế.
- Sao lại tạm tin?
- Em là người không nóng vội!
- Anh sẽ ráng chờ thêm một thời gian.
- Chờ ai vậy?
- Biết rồi còn hỏi.

Nói như vậy nhưng tôi hoàn toàn tin ở anh qua ánh mắt, qua nụ cười, qua những lần bên nhau. Với tôi lúc nào cũng nghiêm túc và có một khoảng cách với anh. Với anh tôi khâm phục, vì anh là người biết chờ đợi và biết tôn trọng tôi.

Không khí những ngày cuối năm ẩm, trộn lẫn gió sông lùa qua. Tiếng ếch kêu ếch ếch, hoa Lục Bình bị nước xô ra giữa dòng lững lờ từng cụm trôi, trăng sao phản chiếu dưới đáy sông. “Sông Trăng” yên ả, êm đềm, gió khuya lành lạnh tôi ngã vào vai anh... Đã

đến lúc tôi không thể giữ mãi trong lòng và cũng không thể để anh chờ đợi quá lâu. Tôi siết chặt tay anh và nói “Em yêu anh”. Đó là lựa chọn của tôi, lựa chọn năm tôi mười tám tuổi.